

Een kerstverhaal

De Kerstman is weer in het land. Ook bij de kleine Ramon thuis staan veelkleurige pakjes onder de kerstboom te wachten op gretige kinderhanden. Al dagen onderzoekt hij met nieuwsgierige ogen de vormen. Nee, ze verraden geen Disney-beesten of een mp3-speler. En al helemaal geen elektrische step.

Met de dag wordt Ramon onrustiger.

Zijn ouders laten natuurlijk niks los. Een tienjarig ventje moet leren om geduld te hebben. Aldus zijn vader. Ook zijn moeder vindt het nodig om lessen te verbinden aan het naderende feest. Vergezeld van een ondeugende glimlach vuurt ze het ene spreekwoord na het andere op hem af.

Leuk vindt hij de dagen voor kerst dus allerminst. Een nare tijd is het. Niks geen gezelligheid. Vervelende aanstellerij, meer kan hij er niet van maken.

Maar zoals dat gaat met wachten, eens komt er een einde aan. En zo nadert kerstavond...

Het regent. Door de met kunstsneeuw bijna dicht gespoten ramen ziet Ramon het water met bakken naar beneden komen. Triest wordt hij ervan. Waar blijft toch die witte kerst waar zijn ouders altijd zo enthousiast over vertellen? Hij heeft er nog nooit eentje meegemaakt. Uiteraard heeft zijn vader ook dit jaar weer de slee ingevet. Om het geluk te tarten, waarschijnlijk.

Daar zitten ze dan met zijn drieën. Moeder heeft kaarsen aangestoken. Kerstliedjes schallen door de boxen. Kerstkaarten hangen met gouden linten aan drie van de vier wanden. Kerstkransjes staan op tafel. Als hij er een wil pakken, krijgt hij een preek te horen: 'Rustig aan Ramon, kerstmis duurt nog twee dagen!'

Ongeduldig kijkt hij naar wat er onder de kerstboom ligt. Kom op met die cadeautjes, ik heb er dagen naar moeten kijken...

Zijn vader neemt het woord. Kerstmis is een bijzondere tijd. De hele wereld heeft vrede. Blablabla.

Zijn moeder doet er nog een schepje bovenop. 'Rustende jagers jagen niet!'

Wat ze daarmee bedoelt, ontgaat Ramon. Maar de toon kent hij maar al te goed. Hij knikt begripvol.

Zijn vader staat op en pakt het eerste cadeau voor zijn zoontje.

Voorzichtig opent hij het. Niet te gretig, want dan krijgt hij weer een standje... Oei, een wollen trui. Hij houdt de groene jeukfabriek omhoog. De eerste teleurstelling van de avond.

Er zullen nog wel een paar volgen, daar twijfelt hij nu niet meer aan. Hij probeert dankbaar te kijken. Zijn ouders glimlachen trots.

Het tweede cadeautje is ook niet veel soeps. Boekensteunen. Het bruggetje is snel gemaakt, zo dadelijk zullen vast en zeker een paar boeken volgen.

Inderdaad, uit een zilverkleurig pakket haalt hij een stapeltje Prisma woordenboeken tevoorschijn. Kijk, zijn moeder heeft er ook een spreekwoordenboek bijgedaan – ‘jong geleerd is oud gedaan’, denkt hij bij zichzelf.

Hij schuift de boeken tussen de kunststof steunen. Om te laten zien dat hij de boodschap begrijpt.

Het vierde pak is het grootste dat onder de boom ligt. IJshockeyschaatsen?... Nee, helaas. Hij tovert twee gekke apparaten tevoorschijn. Wat is dit? Iets met metaal en riemen...

Zijn vader begint hard te lachen. ‘Ja, wat zou dat nu toch zijn?’ Hij pakt de twee gekke dingen uit Ramons handen en doet alsof hij ze onder zijn eigen schoenen bindt... Het zijn een soort springveren. Wat moet hij daar nu mee?

Zijn moeder weet het wel. ‘Een gezonde geest zit in een gezond lichaam!’

Volgens zijn vader kan hij er wel een meter mee de lucht in.

Shit zeg, wat zullen zijn vriendjes zeggen van die belachelijke cadeaus. Die hebben natuurlijk allemaal leuke dingen gekregen...

Ramon staat op en bedankt zijn ouders. Daarna haalt hij op zijn kamer de kaarten die hij op school voor zijn ouders heeft geknutseld.

Tussen de vele glitters leest zijn moeder: ‘Gezelligheid kent geen tijd’.

Op die van zijn vader heeft hij gewoon ‘Een zalige kerst’ geschreven. Niets bijzonders, maar zijn ouders zijn er oprecht blij mee. Hij mag nog een kerstkransje pakken.

Tring!

Zijn moeder kijkt naar haar man. Ze verwachten toch niemand...

Triiing!

Zou er iets gebeurd zijn? Vader loopt naar de deur. Ramon rent naar het raam. Het is nog altijd hondenweer. Niemand te zien.

Zijn vader komt weer binnen. In zijn handen heeft hij een witte doos. ‘Dit stond voor de deur op de grond.’ In grote letters staat er *Ramon* op geschreven. Vader zet het cadeau op tafel. ‘Van wie zou dat zijn?’

Moeder weet het ook niet. Ramon tilt de deksel op. Alle drie kijken ze in de doos...

Twee vechtende negers? Ja, twee vechtende negers! Ze dragen alleen een zwembroek. Hun lijven zijn ingesmeerd met olie of iets dergelijks. Ze glimmen als kerstballen. Ramon

ruikt een sterke geur. Hij kijkt angstig naar de twee worstelaars. Kijk, de ene trekt de andere op de grond en probeert een houtgreep. De andere neger maakt zich los en staat op. En opnieuw kletsen ze op elkaar.

Ramon houdt helemaal niet van vechten. Hij is bang aangelegd. Wanneer hij op de speelplaats wordt uitgedaagd, maakt hij zich altijd snel uit de voeten.

‘Vast en zeker een cadeau van Ome Frans’, concludeert zijn vader.

Ramon kan het niks schelen van wie het komt, hij wil het in elk geval niet. Hij schuift de doos brutaal van zich af.

Zijn moeder corrigeert hem. ‘Je moet een gegeven paard niet in de bek kijken, jongen.’

Hij volhardt, hij houdt niet van vechtende negers.

‘Wie het kleine niet eert, is het grote niet waard’, probeert zijn moeder nog.

Nee, nee en nog eens nee! Hij wil het akelige cadeau niet. Weg ermee!

Zijn vader zet de doos in de kast. Hij zal morgen Ome Frans wel bellen en vertellen wat voor een ontevreden neefje hij heeft!

Het maakt geen indruk. Het blijft nee.

Voor straf moet hij vroeg naar bed.

Als hij de volgende dag de kamer binnenkomt, staat de doos op tafel. De deksel ligt ernaast. Voorzichtig kijkt hij erin. De negers worstelen nog altijd. Onvermoeibaar proberen ze elkaar tegen de grond te werken.

Ramon sluit de doos en gaat op de bank zitten, ver weg van de ruziemakers. Hij pakt de afstandbediening en zapt net zolang tot hij een tekenfilm vindt.

Wat een akelig cadeau zeg. Ome Frans probeert hem altijd te pesten. Waarom eigenlijk? Misschien omdat hij zelf geen kinderen heeft.

Vader komt naast hem zitten. Waarom is hij toch zo ondankbaar? Vechtende negers zijn toch leuk! Ramon houdt zijn mond.

Zijn vader begint nu te drammen. Hebben ze hem zo opgevoed? Nee toch zeker! De jongen moet bijna huilen. Hij kan er toch ook niks aan doen dat hij niet van vechten houdt. Maar hij durft het niet tegen zijn vader te zeggen.

‘Jongen, van die twee nikkers kun je veel leren. Je moet hun tactieken maar eens goed bestuderen.’

Zijn moeder komt binnen. ‘Ja Ramon, die zwarten kunnen vechten als de besten. Nu je jong bent, kun je daar je voordeel mee doen. *Oude beren dansen leren, is zwepen verknoeien.*’

Het wordt hem teveel. Huilend rent hij naar zijn kamer. Zijn ouders achter hem aan. Zo hebben ze het niet bedoeld. En: waarom is hij dan verdrietig?

Snikkend vertelt Ramon dat hij de negers niet wil. Maar waarom dan? Daarom! *Daarom!*

Vooruit dan maar, het is immers het feest van de vrede. Ze zullen Ome Frans bellen en hem vragen om het cadeau terug te halen. Misschien kan hij er iemand anders een plezier mee doen.

Het duurt even voordat Ome Frans opneemt. Zijn vader wenst zijn broer een zalige kerst... Hé?! Uit de telefoon komen vreemde geluiden. De televisie staat aan, maar Ramon kan ze duidelijk horen. Het lijkt wel gekrijs.

Zijn vader houdt de hoorn van zijn oor af. Het akelige geluid houdt aan. Moeder probeert iets tegen Ome Frans te zeggen, maar ze komt er niet doorheen.

Ieeeh! Ieeeh! Oe! Oe! Oe!

Vader vertrekt hals over kop naar zijn broer.

Met zijn moeder kijkt Ramon naar *Annie*. Vorig jaar hebben ze de film ook al gezien, maar een goede haan kraait volgens zijn moeder tweemaal. Ze probeert Ramon gerust te stellen door mee te neuriën met de liedjes. Ook wiebelt ze veel te nadrukkelijk met de benen en stoot hem daarbij regelmatig bemoedigend aan. Hij wordt er alleen maar zenuwachtiger van...

Wat zou er met Ome Frans aan de hand zijn? Is hij ziek? Vast en zeker... Maar wacht eens even, dan is het cadeau misschien helemaal niet van hem! Maar van wie dan wel?

Het veel te vrolijke weesmeisje danst over het scherm. De kale man probeert haar na te doen. Een genante vertoning. Oppassen nu, zo meteen glijdt ze uit en kun je heel even onder haar rokje kijken...

Het gele onderbroekje is inderdaad een halve seconde te zien. Ramon voelt dat hij vuurrood wordt. Zijn moeder heeft het gelukkig niet in de gaten, die zit vrolijk mee te deinen met het mierzoete *Tomorrow, tomorrow, I love you tomorrow*.

Zijn vader blijft lang weg. Moeder gaat in de keuken 'wat lekkers halen'. De doos met de vechtende negers staat nog op de grote tafel.

Ramon loopt er voorzichtig naartoe. Op een meter afstand blijft hij staan. Nu weet hij het, de negers ruiken naar die wielrenner waarvan hij in de zomer een handtekening heeft gekregen. Die met die dikke kuiten.

Hij hoort een zacht gestommel. De negers liggen vast en zeker op de bodem van de doos te worstelen. Zal hij een kijkje nemen? Nee, dat durft hij niet... Kom op lafaard, even kijken

kan geen kwaad! Goede moed is half teergeld! - hij probeert zichzelf op te peppen met een van zijn moeders spreekwoorden. Het moet iets krachtigs zijn, want het gaat over moed.

Met kloppend hart schuift hij de deksel voorzichtig opzij...

De glimmende negers zitten op de knieën, achter elkaar. De zwembroeken hebben ze naar beneden gestroopt. De achterste maakt stotende bewegingen. De voorste heeft zijn mond wijd open en... hij heeft een harde plasser!

Geschrokken doet hij de doos weer dicht. Zijn hart klopt in zijn keel. Die neger heeft een harde plasser!...

Snel gaat hij weer op de bank zitten.

‘Jongen, wat zie je wit?’ Zijn moeder geeft hem een stukje kerststol. Hij hoeft zich toch geen zorgen te maken over Ome Frans. Pappa komt zo en die heeft vast en zeker een verklaring voor de gekke geluiden. Waarschijnlijk is er gewoon iets niet in orde met de kabelaansluiting. Dat gebeurt wel vaker. Dan stoort de lijn.

Zijn moeder gaat naast hem zitten. Op de televisie begint opnieuw een kerstfilm. Deze heeft hij nog niet eerder gezien. Ramon probeert het verhaal over een gestolen hertje te volgen, maar het lukt niet. Hij is nog altijd van streek. Een harde plasser!...

Vader komt binnen, voordat het hertje is teruggevonden. Hakkelend vertelt hij over Ome Frans.

Er is een dokter aan te pas gekomen. Ome Frans rende als een dolle op handen en voeten door het huis. Hij schreeuwde daarbij alleen maar *ieeeeh!* en *oe!* Volgens de dokter waren het ‘oerwoudgeluiden’. Ome Frans moest meteen worden ‘opgenomen’.

Vader loopt naar de doos en tilt de deksel op. De negers worstelen dat het een aard heeft.

‘Deze nikkers komen vast en zeker van Ome Frans.’ Met een vinger tikt hij tegen een van de vechtersbazen. Die valt omver. De ander helpt zijn tegenstander overeind en gaat weer in de vechtstand staan. En jawel, de gladde lijven kletsen weer op elkaar. ‘Die nikkers deugen toch nergens voor!’

Ramon snapt er niks van. Waarom maakt Ome Frans oerwoudgeluiden? Is hij gek geworden? Zou het misschien door die negers komen?... Dat moet haast wel...

In een flits wordt hem duidelijk wat hem te doen staat. Die harde plassers moeten dood!

’s Nachts kruipt de jongen uit zijn bed. Hij sluipt over de gang naar de woonkamer. Zachtjes sluit hij de deur en knipt een schemerlamp aan. De geur van gedoofde kaarsen hangt nog in de ruimte.

De doos met die zwarte klootzakken staat op tafel. Wacht maar vuilakken, mijn oom een beetje gek maken, ik zal jullie krijgen...

Hij kijkt in de doos. Geen harde plasser dit keer. De nikkers zijn zo te zien opnieuw in een spannend gevecht verwickeld. Waar halen ze de energie vandaan?

Nu hij heeft besloten ze te doden, is hij vreemd genoeg niet meer bang voor ze. Die negers moeten godverdomme bang zijn voor *hem*.

Het gevecht duurt en duurt maar. Ramon begint de strijd te volgen. Hij pakt een stoel en gaat er eens rustig voor zitten. Met zijn ellebogen leunt hij op de tafel. Wie zal er winnen? Waarschijnlijk niemand, ze zijn al zo lang bezig...

Op het ene moment ziet het er naar uit dat die ene gaat winnen, maar dan komt die andere weer terug. Het patroon herhaalt zich, keer op keer.

Ramon laat een dikke klodder spuug vallen op het kale hoofd van de verliezende partij. Maar nee, de plakkerige waterval leidt de nederlaag niet in. De neger laat de dikke sliert rustig van zijn lijf glijden. De ander wacht even en maakt ondertussen strekoefeningen.

De negers beginnen Ramon behoorlijk te irriteren... Hij herinnert zich weer wat hem te doen staat. Maar hoe moet hij dat aanpakken, hij heeft nog nooit iemand doodgemaakt? Hij kijkt om zich heen.

Zijn oog valt op een aansteker. Zal hij ze in lichterlaaie zetten? Nee, dat is te gevaarlijk. Stel dat het huis in brand vliegt.

Een mes uit de keuken halen?

Wacht, hun dood moet natuurlijk een kerstoffer zijn. Anders wordt Ome Frans niet beter. Hij moet de verraders doden met een symbool van de vrede...

Hij kijkt naar de kerstboom. Bovenop torent een indrukwekkende piek. *Die* zal hij gebruiken! *Daarmee* gaat hij die nikkers doorboren!

Maar de boom is wel twee meter hoog! Met een stoel zal hij het niet redden, hij is klein voor zijn leeftijd...

Natuurlijk! Daar in de hoek liggen die gekke springveren!

Het duurt een tijdje voor hij ze onder zijn blote voeten heeft gebonden. De stugge riemen schuren over zijn huid. Het is niet anders, hij moet zijn oom redden!

Hij probeert te gaan staan. Dat lukt wonderwel. Nu huppen! Ook dat gaat niet verkeerd. Langzaam veert hij omhoog. Hup, hup, hup.

Gelukkig maakt het springen nauwelijks geluid, zodat zijn ouders niks merken. Hup, hup, hup, richting kerstboom. Met zijn lichaam veert hij mee. Hoger en hoger gaat het... Nog een

stukje... Hij strekt zijn arm... Hup, hup, hup... en... hebbes! Met een ruk trekt hij de piek van de boom.

Wat een prachtig cadeau, die springveren! Ramon ziet er een teken in. Alles klopt. Dit kerstfeest zal onvergetelijk worden. Hij zal de Grote Redder zijn. Hij komt vast en zeker in de krant. Niemand op school zal hem nog durven uitdagen.

De jongen staat voor de doos. De negers zitten weer op de hurken, met afgestroopte broeken, achter elkaar.

Die harde plasser van jou zal ik wel klein krijgen!

Met een ferme stoot doorboort hij de rug van de achterste neger. De piek glijdt er vrij gemakkelijk in en doorboort ook de voorste neger. De bebloede punt steekt uit diens buik.

Een meegesleurd sliertje engelenhaar kleurt rood.

De negers zijn toch niet zo sterk als hij dacht. Traag vallen ze om. Het is alsof hij naar een film kijkt. Zo traag vallen de negers om.

Into the white

‘Jongens, even rustig nu. Met paniek komen we geen stap verder.’

Het wordt hoog tijd voor haar befaamde bravoure. Met zoete broodjes bakken gaat ze het nu niet redden. Charme werkt alleen als je de anderen een gevoel van overwinning gunt. Dat doet ze niet, dus geen mededogen dit keer. Ze moeten hun nederlaag voelen. Zodat ze het onderwerp minimaal een halfjaar gaan mijden. Ja, dat kan ze als de beste, onderwerpen besmetten.

‘Paniek? Ik ervaar helemaal geen paniek!’ Precies de reactie die ze verwacht. En dan ook nog eens van de grootste vergadertijger uit de groep.

De vier anderen proberen verbazing te spelen. Paniek? Wij? De stumpers...

‘*Jongens*’, dat woord doet het altijd goed, zeker wanneer ze het, zoals ook nu, uitdagend accentueert, ‘*jongens*, jullie moesten jezelf eens kunnen zien. Van een managementteam verwacht ik rust en visie, geen nerveus gebabbel. We dragen samen een grote verantwoordelijkheid en daar hoort professionaliteit bij. Gedraag je daar dan ook naar.’

‘Nerveus gebabbel?’ Kijk, dit keer is het François die tegensputtert. Ze wisselen elkaar af. Waarschijnlijk om hun ego’s niet te beschadigen. Een stilzwijgende afspraak, beklonken met testosteron. Mannen, wat zijn ze toch voorspelbaar.

‘François...’ Ze buigt voorover en kijkt hem spottend aan. ‘Als er op dit moment *ieemand* faalt, dan ben *jij* het! Dat besef je toch zeker zelf ook wel... Kom op zeg, een beetje zelfkennis kan geen kwaad. François, alsjeblieft zeg, kijk me eens aan. Komt mijn boodschap binnen?!’

Niemand zegt een woord. Een goed moment om er nog een schepje bovenop te doen.

‘*Jongens*, ik begrijp dat het agendapunt gevoelig ligt. Ik weet ook dat jullie er over nagedacht hebben – alhoewel... nee, laat ik het positief benaderen, jullie hebben je vast en zeker prima voorbereid. Is het niet?’

Erik-Jan kucht ongemakkelijk.

‘Daar zijn we het dus over eens. Maar wat ik *niet* begrijp, en hier moeten jullie me even helpen, wat ik *niet* begrijp, is dat vijf mannen met een salaris van meer dan een ton – jij hebt de magische grens inmiddels toch ook bereikt Jasper? – wat ik maar *niet* kan begrijpen, is dat jullie als *topmanagers* – zo mag ik jullie toch noemen? – dat jullie *hotshots* niet verder komen dan obligate prietpraat en angsthazerij!’

Beng! Die zit. Ze kan een zelfgenoegzame glimlach maar moeilijk verbergen.

Mannen worden altijd bang van sterke vrouwen. Soms proberen ze de angst weg te drukken met een arrogante grimas of een nonchalante houding, maar uiteindelijk klimt de angst altijd over de te haastig gemetselde muur van gespeelde onverschilligheid heen. Altijd.

‘Nou, nou, zo sip hoeven jullie nu ook weer niet te kijken *jongens*... Zo snel vergaat de wereld niet hoor. Bovendien heb ik een oplossing voor dit o-zo-gro-te-pro-bleem.’

Eerst zout in de wond strooien, lekker de boel laten branden en dan een flesje jodium tevoorschijn toveren. *Et voila!*

Kijk, de eerste armen liggen inmiddels op tafel. Keurig gespreid, handen open. Ontvankelijkheid - als bekroning van hun nederlaag.

‘Zo meteen zal ik de Grote Toverformule uitspreken, maar eerst ga ik even plassen!’ Ze staat op en loopt overdreven rustig de vergaderruimte uit.

Wat vindt ze het heerlijk om in het gezelschap van mannen het woord ‘plassen’ te gebruiken. Daarmee verstoort ze het mannen-onder-elkaar gevoel. Ze creëert desoriëntatie. De jongetjes worden weer op zichzelf teruggeworpen, een clubje stuurloze pubers.

Nu is het zaak de plaspauze te rekken. Hoe langer ze wegblijft, des te groter de onzekerheid wordt.

Ze trekt de deur achter zich dicht en loopt over de gang. Er is niemand te zien. Boven de deuren die ze passeert, branden de rode bezetlampjes. ‘Druk, druk, druk’, mompelt ze.

Een koude windvlaag glijdt langs haar benen. Ze blijft staan. Opnieuw voelt ze een ijzige stroom via haar panty’s omhoog kruipen. Verbaasd kijkt ze om zich heen. Waar komt die kou opeens vandaan?

Dan gaat het snel. Twee Eskimo’s staan plotseling voor haar neus. De een stopt een doek in haar mond, de andere drukt haar tegen de grond. In een razend tempo binden ze haar vast en dragen haar naar een kajak.

Wat gebeurt er? Verdwaasd kijkt ze om zich heen. De omgeving is helemaal wit. Overal sneeuw. Het is toch zomer?

Waar is het kantoor gebleven?

Wat is er godverdomme aan de hand?!

De mannen leggen haar in een kajak en trekken een dierenvel over haar lichaam heen. Met hun voeten duwen ze de smalle boot van de oever en peddelen in hoog tempo weg.

Ze voelt hoe de boot vaart maakt. De riemen snijden zo te horen als scherpe messen door het water. Vaardige peddelaars.

Het lukt haar uiteindelijk om met de tong de prop uit haar mond te duwen. Ze draait voorzichtig het lichaam totdat ze op haar rug ligt. Dat is godverdomme nog best moeilijk met een strak mantelpakje aan. Met haar kin duwt ze de harige deken verder naar beneden.

Ze kijkt tegen de rug van haar ontvoerder aan.

Hij draagt een dikke pelsmantel. Geelgrijs. Zijn hoofd zit verstopt onder een grote capuchon. Ze buigt haar hoofd zo ver mogelijk achterover. Twee kleine spleetogen staren haar aan. Niet onvriendelijk...

Ze is ontvoerd door Eskimo's! *Hallo!* Ont-voerd-door-Es-ki-mo's! Ze slaat met haar hoofd op de houten bodem. *Hallo! Hallo!*

'Qanuijit?' De achterste man spreekt tegen haar.

'Qanuijit?', herhaalt hij. Aan de intonatie te horen is het een vraag.

Ze kijkt hem opnieuw aan. Inderdaad, die ogen stralen vriendelijkheid uit.

'Qanuijit?'

Een bizarre setting. Op een brute wijze ontvoerd door Eskimo's, die vervolgens *rapport* proberen te maken.

Ze besluit voorlopig te zwijgen. Eerst de situatie uitvoerig analyseren en vervolgens accuraat handelen.

Hoe zou de sfeer zijn in de vergadering? François zal nu vast en zeker het hoogste woord voeren. Een pathetische poging om zijn gekwetste ego te repareren. Een kans die hij niet *kan* laten lopen. Nee, zeker niet. Natuurlijk zal hij zich straks afreageren op zijn hippe vriendinnetje, maar zijn collega's moeten ook weten dat hij geen sul is. Dat weten ze al wel – natuurlijk François – maar toch. Mannen, het zullen altijd kinderen blijven...

Waar brengen ze haar naartoe? Helaas kan ze niet over de rand kijken. Door de strakke touwen is ze gedwongen te blijven liggen. Alleen de witgrijze lucht ziet ze voorbijtrekken.

De laffe stem van Jacques echoot door haar hoofd. 'Ja mannen, het lijkt erop dat onze Grote Alleskunner is verdwenen. Natuurlijk op zoek naar de Grote Toverformule, ha ha...' De anderen lachen instemmend mee. Ja, zo zijn ze wel. Topmanagers met gevoel voor humor, ze bestaan nog. Lach maar mannen, lach maar nu het nog kan...

De voorste Eskimo mompelt iets. Hij remt de boot af met zijn peddel. Ze zijn blijkbaar ergens aangekomen. De tocht heeft een kleine twee uur geduurd, is haar schatting.

De ontvoerders tillen haar uit de boot en zetten haar op het voorste bankje van een lange slee die klaarstaat.

Vier honden liggen rustig te wachten in de sneeuw, met leren riemen vastgebonden aan een ijzeren pin in de grond.

Overal waar ze kijkt, is het wit - sneeuw, sneeuw en nog eens sneeuw. Het doet pijn aan haar ogen. Groene vlekken botsen op een witroze gloed.

Met een sneltreinvaart glijdt de slee door het uitgestrekte landschap. Nergens een boom te zien, laat staan een huis. Zo'n kale vlakte heeft ze nooit eerder live gezien. Een woestijn van sneeuw.

De mannen zeggen niets. Het blijft bij die ene onbeholpen poging tot contact maken.

Misschien moet zij iets zeggen... Nee, het is beter om haar mond te houden. Lippen op elkaar en observeren. Bovendien, wat moet ze zeggen, die mannen spreken een andere taal.

De honden banen zich een weg door het wit. Ze lopen mooi synchroon. Een prima team zo te zien.

Ze denkt weer aan de achterblijvers op kantoor. Die willen o zo graag *een team* zijn – ach jongens toch...

In de verte doemt iets op. Wat precies, kan ze niet goed zien. Haar ogen zijn nog niet aan het glanzende wit gewend.

Als ze dichterbij komen, ontwaart ze een tiental iglo's, in een cirkel gegroepeerd. Een van haar ontvoerders slaakt een harde kreet. Een soort gehuil doorklieft de stilte.

Na een paar minuten komt een twintigtal Eskimo's uit de iglo's tevoorschijn. Opgewonden stormen ze op de slee af. Ze proberen haar aan te raken.

Een man met een spitse snor treedt naar voren, de anderen gaan aan de kant. Hij maakt een uitnodigend gebaar. Althans, zo interpreteert ze het onbeholpen buigen. Met een dolk snijdt hij de touwen los. Opnieuw buigt hij diep.

Ze telt tweeëndertig Eskimo's. Het merendeel is zo te zien volwassen. Aan de grootte te zien, zijn er ook vrouwen bij. Zeker is ze daar niet van, want alle gezichten zijn verstopt achter wollige huiden.

'Kinauvit?' Ja, dat is een vrouwenstem. 'Kinauvit?'

De spitse snor begeleidt haar naar een iglo. De anderen volgen op een afstandje, drukpratend.

De binnenkant van de kleine ruimte is bedekt met dierenhuiden. In het midden brandt een vuurtje. Door een kleine opening in het ronde plafond kringelt rook naar buiten.

Het is lekker warm in de iglo. Veel warmer dan ze zich altijd had voorgesteld. Een inrichting is er niet. Ze moet het doen met twee stapels huiden.

De spitse snor buigt nog maar een keertje en laat haar vervolgens alleen.

Ze hoort wel geschuifel rondom de iglo, maar gelukkig komt niemand binnen. Eindelijk even rust.

De situatie begint haar te amuseren. Snappen doet ze er natuurlijk niks van, maar wat kan ze doen? Paniek past niet in haar vocabulaire. Daarvoor is haar geest te flexibel. Ze plooit mee met de gebeurtenissen, hoe absurd die ook zijn. Altijd pragmatisch.

Dit is wel het meest absurde wat ze ooit heeft meegemaakt, maar dat is nog geen reden om bang te worden. Waarom zou ze, het leven heeft voor haar geen specifieke betekenis. Ze is optimistisch nihilistisch ingesteld. En met die overtuiging kan ze prima uit de voeten. Een existentiële crisis zal haar niet zo snel overkomen.

Ze besluit een kijkje te gaan nemen in de omgeving. Wellicht levert dat wat meer duidelijkheid op.

Buiten bij de ingang ligt een pelsmantel voor haar klaar. De Eskimo's hebben ook een paar gevoerde laarzen klaargezet.

De spitse snor wenkt dat ze moet komen. Hij maakt daarbij – uiteraard - een diepe buiging. De andere Eskimo's verzamelen zich rondom de twee.

Het valt haar nu pas op dat ze *allemaal* kleiner zijn dan haar. Ook de mannen. Dat vindt ze wel een grappig idee.

Samen lopen ze door het dorpje. Telkens als ze bij een iglo blijven staan, begint een aantal Eskimo's luid te praten en te lachen. Het is blijkbaar hun woning. Voor haar zien de gestapelde ijsblokken er allemaal hetzelfde uit. Naar binnen kijken, vindt ze onbeleefd.

Maar wat goed is, komt snel.

Ze krijgt de ene uitnodiging na de andere. En overal wordt ze even hartelijk ontvangen. En overal krijgt ze hetzelfde gepekeld vlees – overigens best lekker. En overal krijgt ze dezelfde visbouillon - ook goed te doen.

Ze is altijd een gemakkelijke eter geweest.

Stap twee is daarna snel gezet. Het eten moet natuurlijk wel ergens vandaan komen. Ze leert jagen met de *katigalik* – na een dag oefenen heeft ze al haar eerste *nanuq* te pakken. Ook de *kakiwak* en de *nauligak* beheerst ze binnen de kortste keren als de beste.

Aan de taal heeft ze wel een hele kluif. Logica kan ze er maar niet in ontdekken. Het lijken eerder losse woorden die met klanken aan elkaar worden gesmeed. En die klanken correleren ogenschijnlijk met bepaalde emoties.

Het vocabulaire is gelukkig wel beperkt. Die honderden woorden voor sneeuw blijken een fabeltje te zijn. *Piqsirpoq*, *aput*, *gana*, *pukak*, *milik* en *qimuqsuq*, meer kan ze er niet ontdekken.

Dat zijn er overigens meer dan genoeg, want sneeuw is sneeuw, daar moet je niet al te moeilijk over doen. Zelf gebruikt ze het liefste *aput* - een gevoelskwestie.

Ja, ze heeft het goed naar de zin tussen de Eskimo's. Aan haar werk denkt ze niet meer.
En ook haar vrienden lossen op in flarden mist.

Het verleden wordt al snel verleden, zeker als je je amuseert. En dat doet ze. Sterker nog,
de situatie houdt niet meer op haar te amuseren.

Over de reden van haar ontvoering blijven de Eskimo's vaag. Daar heeft ze vrede mee.
Wat geweest is, is geweest. Deleten is volgens haar de enige *echt* succesvolle strategie. Immer
moedig voorwaarts!

Qanuigittunga.

Suikerfeest

Noem me maar Alfred. Waarom ook niet. Ik leef immers een overdrachtelijk bestaan. Nog niet zo lang trouwens, maar dat doet hier niet ter zake. Wel van belang is mijn hang naar zuiverheid, naar onbespoten fruit. Want zonder die drijfveer stond ik hier nu niet, tegenover haar.

Ik ken haar al pakweg vijf jaar. De eerste keer dat ik haar ontmoette was tijdens de communie van mijn zoontje, haar klasgenoot. Ze zag er prachtig uit, een bruidje dat de aanstaande echtgenoot simpelweg niet *kon* afwijzen. Dat deed hij dan ook niet, want ze straalde als een brandende engel toen de pastoor haar een ouwel tussen haar lipjes schoof.

De jaren daarna kwam ik haar regelmatig tegen op het schoolplein. Ik zag haar huppelend op groepjes jongens afstormen. Die stoven ongemakkelijk uiteen, nog niet klaar om haar uitdagingen met stoerheid te pareren – die kenden ze nog maar alleen uit piratenfilms of onbenullige Chinese vechtfilms.

Vaak ook hing het meisje als een weeskind aan de arm van een jonge leraar – met een lerares heb ik haar nooit gezien.

Van een veilige afstand volgde ik haar dartele bewegingen, zag haar ontpoppen tot een fraaie vlinder en voelde me betrappt toen ik lieve tietjes ontwaarde in haar bloesje.

Een enkele keer hadden we oogcontact. Niet lang, want ik kon haar uitdagende blik niet verdragen. Veel te veel vrouwelijkheid in zo'n jong lijfje. Beschaamd wendde ik mij dan af.

Mijn zoontje ging naar het vmbo, zij naar de havo in de stad. Ik verloor haar uit het oog.

En nu sta ik tegenover haar, op een open plekje in het zonnige herfstbos. Is het al een jaar later?

Hoe ik hier kom ga ik niet vertellen. Ik ben er niet trots op. Ogen kunnen je hypnotiseren, huren, als een vampier leegzuigen – laat ik het daar maar bij houden.

‘Je ziet er goed uit voor je leeftijd.’

Zoeter kan een stem niet klinken. Ze staart me veelbetekenend aan.

Ik doe mijn plicht, zoals een volwassen man betaamt. ‘Jij bent nog veel te jong om je daarmee bezig te houden.’

‘Oh ja?’ Ze trekt uitdagend haar t-shirt naar beneden. Haar borsten golven tegen de strakke stof. Tepeltjes schieten met scherp. Ik duizel.

Ze gaat tegenover me zitten, zonder dat haar ogen me ook maar een ogenblik loslaten. Haar rokje hangt nonchalant over haar prachtige bovenbenen. Met haar vingers plukt ze de stof langzaam omhoog. Een rood onderbroekje wordt zichtbaar. Geschrokken kijk ik weg.

‘Durf je niet te kijken?’

En dan ook nog zo brutaal...

‘Ik heb het al eens gedaan hoor.’

Dertien jaar en dan al *zo fysiek* aanwezig. Dat is niet goed, dat mag niet...

Ik schrik van mijn morele reactie. Meisjes van dertien mogen immers gestenigd worden – één kort bericht in de krant. Ook mogen ze solo avonturen beleven op de wereldzeeën – enkele lange verhalen in de pers. En jawel, het verbaast ons zelfs niet als een dertienjarige leiding blijkt te geven aan een criminele organisatie – twee boeken, al dan niet geschreven door een ghostwriter. Maar *hallo!* raak je ze liefdevol aan dan is het medialandschap te klein. En terecht. Dus. Ik moet naar huis – en snel!

Kijk haar nu eens Zijn.

Ze gaat rustig achterover liggen op de dorre bladeren, alsof er niks aan de hand is. Een been op de grond, met het andere wiebelt ze op en neer. De stof van haar slipje beweegt vrolijk mee.

Ik zie hoe haar lipjes zich liefjes verstoppen achter het rood. Het nazomerlicht danst over de o zo zachte rimpels. Volgens mij bliksemt het in haar kruis - dertien jaar, en de inhoud van haar broekje viert al uitbundig een Suikerfeest...

Elektriciteit schiet als een razende door mijn lijf. Als verlamd blijf ik zitten.

‘Wil je niet met me vrijen?’

Ik kijk haar angstig aan. Mijn hart gaat tekeer als een mitrailleur die op weerloze wezens schiet.

Ze gaat nu recht zitten en plukt aan mijn broek. ‘Je moet me wel even helpen hoor, die knoop krijg ik zo niet los, ik heb volgens mijn moeder pianovingers.’

Mijn vlees is zwak, net als mijn geest. Laat ik maar doen wat *zij* wil, dan wordt niet duidelijk wat *ik* wil. Verzachtende omstandigheden.

Onhandig stroopt ze mijn broek naar beneden. Toch niet zo ervaren, denk ik, maar we zullen zien.

Ik druk haar tegen de grond en schuif haar rok omhoog. Ze blijft rustig liggen terwijl ik haar benen voorzichtig spreidt.

Met mijn lippen wrijf ik over haar kruis. Ik voel de haartjes door de stof heen prikken. Ze is toch meer vrouw dan ik dacht. Met mijn tong duw ik zachtjes tegen haar lipjes. Ze heeft al echte kussentjes. Nog altijd beweegt ze niet.

Wat ruikt ze *heerlijk*... Zo puur, zo zoet, een beetje naar rozemarijn...

Ik stroop haar broekje naar beneden. Ze tilt haar billen op. Kijk nou toch eens, die lieve haartjes... wat zien ze er nog gelukkig uit.

Voorzichtig streel ik haar bosje en open het. Ze is nat. Het topje van mijn wijsvinger schiet naar binnen in de nauwe opening. Zo te voelen is ze inderdaad geen maagd meer, geen *gummie oing oing* te bekennen.

‘Weet je het zeker?’

Ze knikt, maar de sprankeling lijkt uit haar ogen verdwenen. Helaas is er geen weg terug. De locomotief is op stoom. Een cul-de-sac.

Ik probeer bij haar binnen te dringen. Het meisje verkrampst. Toch druk ik door. Stroef glijd ik bij haar binnen. Met haar armen drukt ze tegen mijn borst, alsof ze mij elk moment van zich af wil duwen.

‘Zal ik stoppen?’

‘Nee ik vind het lekker...’

Voorzichtig begin ik te bewegen. Haar benen worden keihard. Toch maar stoppen!

Ik verlaat haar prille liefdesgrot en ga weer zitten. Beteuterd kijkt ze me aan.

‘Dat is niet erg hoor’, probeer ik haar te troosten. ‘Misschien ben je toch nog te jong voor seks.’

Ze reageert niet.

‘Vind je het goed als ik me even aftrek op jouw billen. Het zaad moet er wel uit, of wil je dat ik explodeer?’

Mijn grapje ontspant haar.

Lachend gaat ze op haar buik liggen...

Ze heeft nog een beetje meisjesbillen, nog niet helemaal volgroeid, maar wat zijn ze prachtig en zo lekker onschuldig wit...

Ik schuif haar benen bij elkaar en plaats mijn knieën naast die van haar. Ik begin te masturberen terwijl ik over haar zachte billen streel. Heerlijk zacht. Alsof ik met een mes over het water glijd.

Onwennig blijft ze liggen. Dit kent ze niet. Natuurlijk niet, maar voor alles komt een eerste keer.

Als ik met mijn wijsvinger in haar bilspleet wil afdalen naar haar negende opening knijpt ze haar spieren samen. Toch enige repulsie. Gelijk heeft ze. Veel te jong om nu al twee liefdesopeningen te ontdekken. Die bittere maan komt nog wel.

Ik verhoog het tempo en spuit al snel over haar kont. Liefdevol wrijf ik het zaad over haar billen uit.

‘Wat is dat warm’, zegt ze giechelend.